

servative Politik, ja, lad mig sige den konservative Folkepolitik, thi med vor demokratiske Forfatning er der ingen anden konservativ Politik end den, der bygger paa Folkesamfundets almene Interesser — jeg kan ikke se rettere, end at denne Folkepolitik maa vare sig vel for at sætte sin ideelle Kapital over Styr, glemme Grundlinierne for Konservatismens egen Opfattelse og indlade sig paa en hensigtsløs Ørkenvandring i det borgerlige Samarbejdes Taktik, hvis Goldhed let kan ende med at sætte Tilintetgørelsens Punktum for Konservatismens Liv som et individuelt politisk Væsen.

For mit personlige Vedkommende tror jeg at turde paastaa, at hverken min Tale eller mine Handlinger i det korte Tidsrum, i hvilket jeg har deltaget i det parlamentariske Liv, har krænket Konservatismens Principper hverken i Aand eller Bogstav, saaledes som Bogstaven taler i mit Partis Program; men jeg har ikke svoret til nogen taktisk Katekismus, og jeg agter ej heller i Fremtiden at gøre det. Mine politiske Udtalelser er jo let tilgængelige. De kan læses i Rigsdagstidende og staar aabne for enhver kritisk Prøvelse. Naturligvis maa man læse mine Ord, som man læser andres Udtalelser, med en vis Loyalitet, ikke som et æret Medlem her i Salen, der ikke synes at have kunnet taale Omplantningen fra det fredelige Roskilde til den udsatte Post som Regeringspressens Stortrommeslager her i Hovedstaden. Thi naar det ærede Medlem som Foregangsmand i Venstrepressens Svinefylling finder det heldigt i Regeringsorganet „København“ for den 9. ds. at konstatere mit haarde og hjerteløse Sindelag overfor Smaakaarsfolk ved at lægge det ærede Medlem Hr. Rodes ikke videre træffende polemiske Bemærkninger om mig ved tredje Behandling af Aldersrentelovforslaget i Munden paa min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Vesterager, saa læser den nævnte Regeringsredaktør virkelig lige saa komisk og kluntet, som han skriver. Det ærede Medlem Hr. Vesterager føler sig neppe saa ilde berørt ved min principielle Fastholden af Forsikrings-systemet som bedre end Understøttelsessystemet og som et gyldigere Udtryk for den konservative Tanke: Hjælp til Selvhjælp, at han vil billige den „Forfalskning“,

hvorefter min Partifælle maatte tage Afstand fra mig paa Grund af mit stive Sind og min inhumane sociale Opfattelse.

Naturligvis har jeg med levende Interesse bemærket Tankeudvekslingen mellem Venstres Ordfører og min Partigruppens Formand. Da jeg fik tildelt Rollen som det uartige Barn, følte jeg mig paa ingen Maade pinlig berørt som en i Ensemblet overflødig Figur; det ærede Medlem Hr. Pitzners Udtryk bekræfter kun en Tradition i den danske Konservatismes Historie, nemlig at Fædrenes Synder hjem søges paa Børnene. Jeg vil ikke sige, at det er en af den danske Konservatismes dyrebareste Traditioner, men det er ganske sikkert en af de dyreste. Den hviler som en tung Slægtsarv over Konservatismen her i Landet; den vender i de afgørende Øjeblikke Partiets Tanker bort fra det politiske, som er Hovedsagen, og over til det taktiske, som er det underordnede og forbigaaende. I Stedet for at rette Blikket mod Fremtiden, som har haardt Brug for et sagligt fordomsfrit og politisk frygtløst Parti, borttusker den danske Konservatisme efter gammel Tradition Stykke for Stykke sine ægte Værdier for tvivlsomme Andelsbeviser i et Samarbejde, hvis Udbytte fordeles omtrent paa samme Maade, som den Gang Ræven og Bjørnen skulde drive Landbrug i Fællesskab. Da havde Ræven ordnet Sagen saaledes, at det første Aar skulde den have Afgrøden over Jorden, og Bjørnen det, der laa under Jorden; da de avlede Korn, blev det en daarlig Forretning for Bjørnen. Det næste Aar nøjedes Ræven til Gengæld med, hvad der var under Jorden — de dyrkede nemlig Kartofler det andet Aar.

Viser det sig stadig, at det konservative Folkeparti som Følge af Venstres vælgerpolitiske Interesse ikke kan formaa Regeringen til at bøje sig for saglige Grunde i de store Principspørgsmaal, saa bør det efter min Formening roligt og koldblodigt benytte sin saglige Nej-Ret og lade Regeringen om at varetage de deraf opstaaende Kabinettsinteresser, som den mener det bedst. Det er vist, at det gamle Ord: „Ofte er det halve mere end det hele“ har iøjnefaldende Berettigelse i Politik. Men det maa ikke glemmes, at der ogsaa gives Samfundsanlig-